

การเปิดโอกาสการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน

Opening Up an Opportunity for Using English in the Classroom

สายสุนีย์ อุลิส*

*สาขาวิชาภาษาอังกฤษ (ค.บ. 5 ปี) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

*Corresponding author. E-mail : moobum@hotmail.com

บทคัดย่อ

สืบเนื่องจากประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยกฎบัตรอาเซียนข้อ 34 บัญญัติว่า “ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ” ดังนั้นผู้เขียนจึงตระหนักถึงความสำคัญของการเปิดโอกาสการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนว่าเป็นส่วนสำคัญในการสนับสนุนและส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งการเปิดโอกาสนี้ประกอบด้วยความสำคัญ องค์ประกอบสำคัญ วิธีการต่างๆ ที่จะช่วยสร้างโอกาส ได้แก่ 1) การใช้ประโยคพื้นฐานหรือบทสนทนาต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษ 2) การใช้แผนผังความคิดเป็นภาษาอังกฤษ 3) การแสดงความคิดเห็นเป็นภาษาอังกฤษ 4) การจัดทำรายงานและการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ 5) การใช้เอกสารประกอบการสอน หนังสือ ตำราและแบบทดสอบที่เป็นภาษาอังกฤษ และ 6) การใช้สื่อและเทคโนโลยีต่างๆ ที่ใช้รูปแบบภาษาเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป

คำสำคัญ: การเปิดโอกาสการใช้ภาษาอังกฤษ การบริหารจัดการในชั้นเรียน

Abstract

Thailand is an active member of Association of Southeast Asian Nations (ASEAN), and there is one of the 34th ASEAN Charters regulated that the working language of ASEAN shall be English. Therefore, the author realizes the importance of opportunities for using English for instruction to support and promote students' learning processes. The opportunities, comprised of significance, important elements, and various methods to enhance learning opportunity, are 1) using basic English sentences or conversations, 2) using English mind-mapping, 3) expressing opinions in English, 4) doing English reports and presentations, 5) using English supplementary documents, books, textbooks and tests, and 6) using different media and technology for improving teachers' teaching styles to be more efficient and effective.

Keywords: Opening up an Opportunity for Using English, Classroom Management

บทนำ

ในสภาวะปัจจุบันนี้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สำคัญ มีการใช้กันอย่างแพร่หลาย เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลของประเทศต่างๆ ในโลก รวมทั้งมีบทบาทที่สำคัญในการดำเนินชีวิตของทุกคน และมีแนวโน้มเป็นภาษาที่ทรงอิทธิพลต่อภูมิภาคอาเซียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปี 2558 ที่ผ่านมามาประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ยิ่งเพิ่มความสำคัญของภาษาอังกฤษในการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร ด้านสังคมวัฒนธรรม ฯลฯ มากยิ่งขึ้น ในวงการการศึกษาของไทยเองก็มีการตื่นตัว ตระหนัก และพยายามผลักดันวิธีการต่างๆ ในการเตรียมพร้อมก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน เพื่อนักเรียน นักศึกษา รวมไปถึงหรือคนทุกสาขาอาชีพต้องสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ กฎบัตรอาเซียนข้อ 34 บัญญัติว่า “ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ” (กระทรวงการต่างประเทศ, 2552 : 29) ภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาหนึ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นที่จะต้องเรียนเพื่อใช้ติดต่อกับชนชาวโลก และมีความสำคัญต่อการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นและในชีวิตการทำงานในปี 2015 หรือ ปี พ.ศ. 2558 ประเทศต่างๆ ในอาเซียน 10 ประเทศ ได้แก่ ไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ บรูไน เวียดนาม ลาว พม่า และ กัมพูชา รวมตัวกันเป็นประชาคมอาเซียน (ASEAN COMMUNITY) ซึ่งหมายความว่า ประชาชนในแต่ละประเทศ

จะต้องติดต่อสื่อสารกันในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การปกครอง การศึกษา ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี การท่องเที่ยว และอื่นๆ โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางโดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการทำงาน ในประชาคมอาเซียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 1)

ความสำคัญของการเปิดโอกาสการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน

ในมุมมองของผู้เขียนการเปิดโอกาสการใช้ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญ ดังต่อไปนี้ การใช้เป็นช่องทางในการสื่อสารระหว่างบุคคล ซึ่งเหมือนเป็นการได้ใช้ภาษาอีกภาษาหนึ่งที่ไม่ใช่ภาษาแม่ของบุคคลนั้น ทั้งนี้ภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาพูดภาษาหนึ่งที่มีการใช้อย่างแพร่หลายทั่วโลก รวมทั้งเป็นภาษาที่หลายประเทศให้การยอมรับเป็นภาษาราชการของประเทศ ประโยชน์ในแง่การเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ และการเข้าศึกษาทุกระดับการศึกษาต่อทั้งในระดับประเทศและนานาชาติ นอกจากนี้ยังเป็นส่วนช่วยเพิ่มโอกาสในการเข้าสู่งานและการเพิ่มอัตราเงินเดือนในการทำงานตำแหน่งต่างๆ รวมไปถึงการเป็นมาตรฐานที่กำหนดไว้ในการทำงานเกือบทุกองค์กรว่า “ผู้สมัครงานต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษ” อีกทั้งยังเป็นประโยชน์ในแง่ธุรกิจ การท่องเที่ยว สังคม ศิลปะและวัฒนธรรม หรือเป็นส่วนหนึ่งในสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่มีองค์กรขนาดใหญ่ในระดับโลก แม้กระทั่งทางสาธารณสุขและการแพทย์ต่างๆ อีกด้วย

โดยตรงกับงานวิจัยของกานดา รังสีปริวัณ และชนิสรา แก้วสวรรค์ (2560) ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะบุคลากรคนไทยด้านภาษาอังกฤษในบริษัท A กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ บุคลากรที่เป็นคนไทยที่งานอยู่ในบริษัท A ซึ่งเป็นตัวแทนจากหน่วยงานในบริษัทที่ต้องทำงานที่เกี่ยวข้องกับการใช้ทักษะทางด้านภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงาน จำนวน 20 คน แบ่งตามสายงานคือ ฝ่ายบริหารและพนักงานที่เกี่ยวข้อง โดยทำการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสัมภาษณ์ ซึ่งนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาทำการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูล ผลการวิจัยโดยรวมทั้งในระดับผู้บริหาร และพนักงานที่เกี่ยวข้องนั้น สามารถสรุปได้ว่า หลักสูตรภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นให้กับบุคลากร ก็คือคอร์สการเขียนอีเมลล์ (Business English writing) ซึ่งบุคลากรทุกคนต้องเข้าร่วมตาม Mapping road map ของทางบริษัท นอกจากนี้ บุคลากรทุกคนให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติม โดยเน้นเฉพาะระดับปริญญาตรีหรือเรียกว่าระดับบังคับบัญชา และนอกจากที่ทางบริษัทมีการจัดรูปแบบการเรียน การสอนภาษาอังกฤษแล้วยังสนับสนุนให้บุคลากรเรียนรู้ เพิ่มเติมภาษาอังกฤษ แล้วสามารถนำมาเบิกกับทางบริษัทได้เต็ม จากการสัมภาษณ์ยังพบว่า ส่วนใหญ่บุคลากรทุกคนใช้ภาษาอังกฤษในการทำงาน

เท่านั้น เป็นบางหน่วยงานที่มีความจำเป็นต้องใช้ แต่ถ้าในชีวิตประจำวันแทบไม่ได้ใช้เลย และการวัดและประเมินผล ทางบริษัทยังวัดจากการสอบเข้ามา และยังไม่มีมีการประเมินเพิ่มเติม ก็คือ ผลสอบจากคะแนน TOEIC ดังนั้น ทั้ง 2 ระดับนั้นมีลักษณะของแบบสัมภาษณ์ แบ่งเป็น 2 ส่วน โดยในระดับผู้บริหารเน้นไปทางด้านการพัฒนา และระดับพนักงานเป็นถามความเห็นซึ่งคำตอบที่ได้จะมีลักษณะคล้ายคลึงกันและให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษ

ทั้งนี้ถึงแม้ภาษาอังกฤษจะเป็นภาษาที่ก่อให้เกิดประโยชน์มากมายหลายด้าน แต่ก็ยังพบว่าหากผู้ใช้ขาดโอกาสที่จะใช้ภาษาอังกฤษ ก็อาจนำมาซึ่งผลที่เกิดขึ้นต่างๆ ตามมา ในมุมมองของผู้เขียน ได้แก่ ด้านการศึกษาการทำงาน การค้า การลงทุน การเรียนรู้ศิลปวัฒนธรรม และศาสนา สังคม การสาธารณสุขและการแพทย์ต่างๆ และการเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิต

ผลจากการขาดโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษ ดังกล่าวข้างต้น สอดคล้องกับจ็อบส์ตีปี (2559 : ออนไลน์) ได้กล่าวว่า เมื่อเทียบสัดส่วนการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารของประเทศในอาเซียน พบว่า คนไทยจำนวน 63.03 ล้านคน มีคนไทยที่สื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้มีเพียง 6.54 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 10 เท่านั้น ซึ่งทำให้ประเทศไทยอยู่อันดับที่ 5 จาก 10 ประเทศ และการจัดอันดับของ English Proficiency Index (EFI) ที่แบ่งการศึกษาออกเป็น 5 ระดับ คือ ระดับสูงมาก ระดับสูง ระดับปานกลาง ระดับต่ำ และระดับต่ำมาก ปรากฏว่า ประเทศไทยถูกจัดอยู่ใน “ระดับต่ำมาก” ซึ่งสอดคล้องกับเยาวชนลักษณะ ยิ้มอ่อน (2557 : 192-193) ที่กล่าวว่า ในอนาคตอันใกล้นี้ การติดต่อสื่อสารกับประชาคมโลก หรือระหว่างประเทศสมาชิกประชาคมอาเซียน จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้น จึงเป็นเรื่องจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่ง ที่หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนในประเทศไทยจะต้องชี้แนะให้เยาวชนและประชาชนชาวไทยเล็งเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น รวมทั้งต้องเร่งพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของบุคลากรในชาติให้มีศักยภาพอยู่ในระดับที่สามารถติดต่อสื่อสาร เจจจจจ ต่อรอง สร้างความเข้าใจ ความร่วมมือและความสัมพันธ์อันดีกับประชาคมโลกและประเทศสมาชิกในประชาคมอาเซียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งสามารถแสวงหาข้อมูลต่างๆ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ และเปิดโลกทัศน์การเรียนรู้อย่างกว้างขวางไร้พรมแดน รวมทั้งเป็นการเพิ่มโอกาสในการหางานทำของประชาชนชาวไทย ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทยให้เจริญก้าวหน้าและแข่งขัน ได้ในระดับสากล

ดังนั้น ผู้เขียนจึงขอเสนอองค์ประกอบสำคัญของการเปิดโอกาสการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา มีอยู่หลากหลายประการ แต่ในทัศนะของผู้เขียน จึงขอเสนอประเด็นต่างๆ ในการดังต่อไปนี้

องค์ประกอบสำคัญของการเปิดโอกาสการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน

1. บริบทของผู้สอน การเปิดโอกาสการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน ผู้สอนควรเข้าใจรายละเอียดแผนการจัดการเรียนรู้ต่างๆ เป็นอย่างดี มีบุคลิกภาพที่น่าเคารพ และเป็นกันเอง มีการเตรียมการสอนอย่างเต็มความสามารถ เป็นคนที่มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษและวิชาชีพ มีการจัดเตรียมสื่อหรืออุปกรณ์ประกอบการสอนการสอนต่างๆ ไว้ล่วงหน้า มีเทคนิคการสอนที่หลากหลาย เพื่อดึงดูดและกระตุ้นความสนใจในขณะสอน มีความตั้งใจในการถ่ายทอดองค์ความรู้อย่างเต็มที่ และต้องมีการเตรียมพร้อมและแม่นยำเกี่ยวกับเนื้อหา หลักการหรือหลักไวยากรณ์ต่างๆ ของภาษาอังกฤษ

ดังนั้น ผู้สอนจึงมีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนนโยบายหรือหลักสูตรเพื่อก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน รวมทั้งสิ่งที่ผู้สอนกระทำได้ คือ ทำความเข้าใจด้วยเจตคติที่เปิดกว้างต่อภาษาอังกฤษในหลายๆ รูปแบบ ทั้งในเอเชียและทั่วโลก และนำมาบูรณาการกับการเรียนการสอนตามความต้องการและจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มผู้เรียนที่ต่างกันอย่างเหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในสิทธิที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการเป็นพลเมืองอาเซียนและพลเมืองโลกต่อไป (สรพรพร ศิริจันทร์, 2557 : 57)

2. บริบทผู้เรียน คุณลักษณะของผู้เรียนที่พึงสร้างให้เกิดขึ้นในการเปิดโอกาสการใช้ภาษาอังกฤษ คือ มีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง มีความกระตือรือร้น และตั้งใจ มีความขยันอดทนขี้บอดโดยการจดบันทึกรายละเอียดต่างๆ ที่ได้เรียนรู้ มีการเตรียมพร้อมในการเรียน เป็นคนรักการเรียนรู้ แก้ไขและพัฒนาตนเองอยู่เสมอ มีการจดบันทึกข้อสงสัยต่างๆ ที่จะถามผู้สอนหรือข้อคำถามที่เกิดขึ้นระหว่างการสอน มีการทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้ภายหลังการสอนทุกครั้ง นอกจากนั้นควรมีทัศนคติเชิงบวกกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และมีการฝึกปฏิบัติใช้ภาษาอังกฤษให้บ่อยมากที่สุด

ซึ่งเป็นไปในทางเดียวกับการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ดังต่อไปนี้ สมรรถนะของผู้เรียนประกอบด้วย 1) ความสามารถในการสื่อสาร 2) ความสามารถในการคิด 3) ความสามารถในการแก้ปัญหา 4) ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต และ 5) ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี และคุณลักษณะ อันพึงประสงค์ของผู้เรียน เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้ 1) รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ 2) ซื่อสัตย์สุจริต 3) มีวินัย 4) ใฝ่เรียนรู้ 5) อยู่อย่างพอเพียง 6) มุ่งมั่นในการทำงาน 7) รักความเป็นไทย และ 8) มีจิตสาธารณะ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 7-8)

3. บริบทสื่อที่ประกอบการเรียนการสอน ได้แก่ หนังสือเรียน เอกสารประกอบการสอน ยูทูป โปรแกรมนำเสนอเนื้อหา รูปภาพ บัตรคำศัพท์ เพื่อเอื้อต่อการเปิดโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน จึงควรประกอบด้วยเนื้อหาที่มีความครอบคลุม ครบถ้วน และถูกต้อง ทันสมัยและเป็นปัจจุบัน อีกทั้งควรเป็นเรื่องที่ใกล้เคียงสถานภาพกับวัยของผู้เรียน และควรมีความสร้างสรรค์และส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มากที่สุด

ทั้งนี้สอดคล้องกับนักทฤษฎา ดวงกุมเมต และนันทิธา จันทรางศุ (2559 : 90) ในประเด็นที่ว่า การสร้างสื่อการสอนภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับบริบทของผู้เรียน (Contextualized Materials) เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน เพราะทำให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนรู้กับสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงได้ และยังได้เรียนรู้เกี่ยวกับมิติทางสังคมและวัฒนธรรมของท้องถิ่นของตนด้วย ทำให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นไปอย่างมีความหมายไม่ใช่เพียงแค่เรียน “ภาษา” เท่านั้น

4. บริบทวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการสอน ได้แก่ เครื่องฉายภาพ โปรเจคเตอร์ กระดานเขียน กระดานดำ คอมพิวเตอร์ ลำโพง ไมโครโฟน เครื่องขยายเสียง มีรายละเอียด ดังนี้ ควรมีคุณภาพที่ดี ใช้งานได้ มีความทันสมัย เหมาะสมและเอื้อกับการเรียนการสอนมากที่สุด อีกทั้งควรมีการเตรียมพร้อมก่อนการใช้งาน ควรมีอุปกรณ์ประกอบการใช้ครบครัน และควรมีการตรวจเช็คสภาพการใช้งานอย่างสม่ำเสมอ

โดยตรงกับข้อสรุปเกี่ยวกับการใช้คอมพิวเตอร์ในด้านการจัดการเรียนสอนของ ธีรลักษณ์ ธีรวัจนานภา (2554 : 29) ที่กล่าวว่าคอมพิวเตอร์สามารถนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน ทั้งในเรื่องของการวางแผนการสอน การประเมินผลการเรียนและการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน รวมถึงการบันทึกข้อมูลต่างๆ ของผู้เรียนและผลการทำงานของบุคลากรครูแต่ละคน ซึ่งสามารถอำนวยความสะดวกให้แก่บุคลากรครูเป็นอย่างมาก เนื่องจากโปรแกรมสำเร็จรูปต่างๆ ที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ สามารถอำนวยความสะดวกในการทำงานให้รวดเร็วมากยิ่งขึ้น ซึ่งโปรแกรมต่างๆ มีรูปแบบการใช้งานที่หลากหลาย มีคุณสมบัติเฉพาะตัว ทำให้สามารถตอบสนองความต้องการของงานการสอนแต่ละประเภทได้ นอกจากนี้เมื่อต้องการแก้ไขข้อมูลต่างๆ ก็สามารถค้นหาและสามารถแก้ไขข้อมูลได้ทันที รวดเร็ว โดยผ่านเครื่องคอมพิวเตอร์และโปรแกรมสำเร็จรูปต่างๆ

5. บริบทสภาพแวดล้อมการจัดการเรียนการสอน ที่ส่งเสริมการเปิดโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน คือ มีแสงสว่างเพียงพอ อากาศถ่ายเทได้สะดวก มีเสียงที่เงียบสงบ ไม่ดังรบกวนขณะจัดการเรียนการสอนควรมีโต๊ะ เก้าอี้ที่นั่งสบายเหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอน ควรมีพื้นที่ว่างสำหรับการจัดกิจกรรมต่างๆ ในการเรียนการสอน

และควรมีสภาพที่มีความเป็นธรรมชาติเอื้อต่อการเรียนรู้

ซึ่งสอดคล้องกับศศิธร ชันดิธรางกูร (2551 : 6-7) ได้กล่าวถึงลักษณะของการจัดชั้นเรียนทางกายภาพที่ดี ควรมีลักษณะคือ 1) ควรมีการจัดที่ว่างเพื่อการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียนไว้อย่างชัดเจน เพื่อประโยชน์ในการใช้พื้นที่ว่างของนักเรียนแต่ละคน 2) การมีพื้นที่ว่างช่วยให้นักเรียนที่มีปัญหาด้านการเรียนและด้านพฤติกรรมสามารถใช้ในการทำงานได้อย่างอิสระและมีสมาธิมากขึ้น 3) ควรมีการจัดพื้นที่เฉพาะสำหรับการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน และสำหรับเก็บอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในห้องเรียน 4) การจัดที่นั่งของนักเรียนแบบแถวเหมาะสมกับการเรียนรู้เนื้อหาด้านวิชาการ ส่วนการจัดแบบกลุ่มประโยชน์ในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของนักเรียน 5) ควรมีการจัดแถวที่นั่งให้ห่างจากส่วนที่มีพื้นที่จำกัดและใช้บ่อยๆ เช่น แถวที่นั่งนักเรียนควรอยู่ห่างจากด้านหลังห้องซึ่งอาจเป็นที่วางถังขยะ 6) ครูและนักเรียนสามารถมองเห็นกันและกันได้อย่างชัดเจน และควรมีโอกาสได้ใกล้ชิดกันมากที่สุด 7) ควรกำจัดสิ่งรบกวนการมองเห็นและการได้ยินที่มีผลต่อพฤติกรรมและการเรียนรู้ 8) การจัดที่ว่างของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษควรอยู่ใกล้ที่นั่งครู เพื่อให้ครูใกล้ชิด สังเกต ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และสามารถเสริมสร้างแรงบวก รวมทั้งนักเรียนดังกล่าวสามารถแสดงออกอย่างที่ต้องการกระทำได้บ้าง และ 9) ควรมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย เพื่อช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ให้เกิดแก่นักเรียนสูงสุด โดยอาจปรับเปลี่ยนตามความต้องการของนักเรียน ภาษา สังคมและวัฒนธรรม

6. บริบทวิธีการจัดการเรียนการสอน ที่เหมาะสมกับการเปิดโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน ควรเป็นวิธีสอนที่เหมาะสมกับวัย ระดับ และทักษะของผู้เรียน ควรมีการใช้หลายๆ วิธีการสอน เพื่อช่วยกระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เกิดขึ้นจริง อีกทั้งควรใช้วิธีการสอนที่มีความทันสมัยและเป็นปัจจุบัน ควรเป็นวิธีการสอนที่มีการสอดแทรกและบูรณาการองค์ความรู้ทั้งในเนื้อหาและอื่นๆ ร่วมกัน และเป็นวิธีการสอนที่สามารถปรับเปลี่ยนหรือผสมผสานขั้นตอนหรือกระบวนการได้อย่างเหมาะสมเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน ทั้งนี้ ปราณี สิทธิขจร (2553) ได้สรุปและนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับครูผู้สอนที่ต้องมีการศึกษาทำความเข้าใจ เพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น ได้แก่ 1) หลักสูตรภาษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Lerner – Centered Language Curriculum) 2) แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) 3) การสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (Language for Specific Purposes) 4) การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ (Integrated Learning) 5) การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) 6) การจัดการเรียนการสอน

แบบภาษาที่เน้นเนื้อหา (Content-Based Instruction) 7) การสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language Approach) 8) การเรียนรู้จากการทำโครงการ (Project-Based Learning) 9) การเรียนรู้ที่เน้นภาระงาน (Task-Based Language) 10) การสร้างองค์ความรู้ (Constructivism) 11) วิธีการสอนด้วยการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) และ 12) การเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบไฟร์แมทซ์ซิสเต็ม (4 MATS Language System)

วิธีการต่าง ๆ ที่ช่วยสร้างโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน

วิธีการต่าง ๆ ที่จะช่วยเปิดโอกาสการใช้ภาษาอังกฤษ มีอยู่มากมาย ตัวอย่างเช่น งานวิจัยของอาทิตยา เวียงนิล และปัญชลี วาสนสมสิทธิ์ (2555 : บทคัดย่อ) ซึ่งได้สำรวจการทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนและการรับรู้ ถึงประสิทธิผลของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนที่มีต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในหลักสูตรภาษาอังกฤษ จำนวน 45 คน โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรี เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบสอบถามการสัมผัสและการสังเกตการณ์ ผลการศึกษาพบว่า กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนที่เป็นที่นิยมมากที่สุด คือ กิจกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตเป็นภาษาอังกฤษ รองลงมาคือ กิจกรรมฟังเพลงภาษาอังกฤษ กิจกรรมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ กิจกรรมการอ่านป้ายประกาศหรือป้ายโฆษณาที่เป็นภาษาอังกฤษและกิจกรรมการตั้งคำโปรแกรมคอมพิวเตอร์เป็นภาษาอังกฤษตามลำดับ กิจกรรมที่มีประสิทธิผลในการพัฒนาภาษาอังกฤษสูงที่สุด ได้แก่ กิจกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตเป็นภาษาอังกฤษ กิจกรรมการแปลข้อความภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษกับคุณครู การเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ และกิจกรรมการฟังเพลงภาษาอังกฤษตามลำดับ นอกจากนั้นพบว่า นักเรียนรับรู้ถึงประโยชน์ของการเข้าร่วม กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนที่มีต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษแม้ว่าวัตถุประสงค์และเป้าหมายในการเข้าร่วมกิจกรรมแต่ละกิจกรรมนั้นจะแตกต่างกันก็ตาม ดังนั้นกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนจึงเป็นช่องทางหนึ่งซึ่งสามารถเพิ่มโอกาสให้กับนักเรียนเหล่านี้ในการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ หลากหลายยิ่งขึ้น ผลการวิจัยนำไปสู่ข้อเสนอแนะคือ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรจะสนับสนุนให้นักเรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน และใช้วิจยารณญาณในการเลือกกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นอกชั้นเรียนโดยบูรณาการเข้ากับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

นอกจากนั้น ผู้เขียนขอเสนอวิธีการที่ใช้ในการเรียนการสอนเพื่อเปิดโอกาสการใช้ภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. การใช้ประโยคพื้นฐานหรือบทสนทนาต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษ

เมื่อผู้สอนพยายามใช้ประโยคพื้นฐานต่าง ๆ กับผู้เรียน พยายามส่งเสริม สนับสนุน สร้างกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพูด สร้างโอกาสผู้เรียนได้ฝึกพูดหรือสนทนาอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ผู้เรียนเองจะเกิดความคุ้นเคย สามารถจดจำ เรียนรู้และใช้ประโยคหรือบทสนทนาต่าง ๆ ได้ในสถานการณ์จริง ซึ่งตรงกับงานวิจัยของกมลวรรณ โดมศรีฟ้า (2551 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาศักยภาพด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประจำภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนเลิศหล้าถนนกาญจนาภิเษก (หลักสูตรภาษาอังกฤษ) จำนวน 20 คน ที่ได้จากการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร จำนวน 6 แผน แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังการทดลอง แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่างสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์จากแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2. การใช้แผนผังความคิดเป็นภาษาอังกฤษ

แผนผังความคิดเป็นวิธีการถ่ายทอดความคิดหรือข้อมูลรวมถึงรายละเอียดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเวลาขณะที่คิดลงในกระดาษอย่างเป็นระบบมีประเด็นหลัก ประเด็นย่อย รายละเอียดหลัก รายละเอียดย่อย โดยมีการวาดเป็นรูปภาพต่าง ๆ รวมถึงมีการใช้สีต่าง ๆ ให้มีความหลากหลาย เพื่อแตกประเด็นความคิด และเข้าใจง่ายขึ้น แผนผังความคิดมีประโยชน์ในการทำให้ผู้เขียนและผู้อ่านเข้าใจรายละเอียดและเรื่องราวทั้งหมด ถึงแม้ว่าเรื่องนั้น ๆ จะเป็นเรื่องที่มีความยาก ซับซ้อน และกว้าง โดยการจัดวางอย่างเป็นระบบช่วยให้จดจำได้ง่าย และสะดวกในการใช้งานมากขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นส่วนช่วยให้ผู้เขียนเกิดจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ในการจัดทำแผนผังความคิดอีกด้วย ผู้เขียนขอเสนอตัวอย่างงานวิจัยที่มีการนำแผนผังความคิดมาใช้ในการเรียนการสอน ได้แก่ งานวิจัยของ วัฒนธอร์ ทองยัง (2558 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทน

ในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้วิธีการสอนด้วยเทคนิคการสร้างแผนผังความคิดและการสอนตามคู่มือครูของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสมาคมป่าไม้แห่งประเทศไทยอุทิศ อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 58 คน 3 ห้องเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม จำนวน 2 ห้องเรียน ได้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 จำนวน 20 คน เป็นกลุ่มทดลองเรียนโดยวิธีวิธีการสอนด้วยเทคนิคการสร้างแผนผังความคิด และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/3 จำนวน 18 คน เป็นกลุ่มควบคุมเรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู ผลวิจัยพบว่า (1) นักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนด้วยเทคนิคการสร้างแผนผังความคิดมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 (2) นักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนด้วยเทคนิคการสร้างแผนผังความคิดมีความคงทนในการอ่านภาษาอังกฤษ

3. การแสดงความคิดเห็นเป็นภาษาอังกฤษ

การแสดงความคิดเห็นเป็นภาษาอังกฤษ เป็นอีกวิธีการหนึ่งที่ผู้สอนทำหน้าที่ตั้งหัวข้อเรื่องที่น่าสนใจ โกลัตัว เกี่ยวข้องกับเนื้อหา เหมาะสมกับวัย และระดับการศึกษา มีประโยชน์เพื่อเปิดประเด็นข้อคำถามหรือประเด็น กระตุ้นผู้เรียนให้คิดวิเคราะห์ถึงสาเหตุที่มาหรือข้อคิดเห็นอื่นๆ และนำไปสู่การแตกประเด็นความคิด รายละเอียดต่างๆ ที่อยู่ในข้อคำถามหรือประเด็น สำหรับผู้เรียนมีบทบาทในการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประมวลผล สืบค้น ค้นคว้า รวมไปถึงหาบทสรุปรายละเอียดถึงข้อคำถามหรือประเด็นที่ตั้งขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องการพัฒนาโปรแกรมการฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะด้านการเรียนการสอน โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ ซึ่งประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ 1) ประเมินความต้องการจำเป็นในการเสริมสร้างสมรรถนะด้านการเรียน การสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ กลุ่มตัวอย่าง คือ อาจารย์พยาบาล จำนวน 40 คน และนักเรียนพยาบาลชั้นปีที่1-4 จำนวน 298 คน 2) พัฒนาโปรแกรมการฝึกอบรม และ 3) ทดลองใช้และศึกษาผลการใช้โปรแกรมการฝึกอบรมในรายวิชากระบวนการพยาบาลโดยใช้แบบแผนการทดลองกลุ่มเดียววัดสองครั้ง กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ อาจารย์พยาบาล จำนวน 9 คนและนักเรียนพยาบาล ชั้นปีที่ 1 ทั้งหมดจำนวน 80 คน เครื่องมือวิจัย คือแบบประเมินตนเอง ทั้งนี้อาจารย์พยาบาลใช้แบบประเมินสมรรถนะด้านการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ สำหรับนักเรียนพยาบาลใช้แบบประเมินสมรรถนะ ด้านการเรียนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ และผลการวิจัยพบว่า พบว่า หลังการฝึกอบรม ในส่วนผู้สอนมีการรับรู้สมรรถนะตนเองด้านการจัดการเรียนการสอน ทั้งด้านการวางแผนการสอน การดำเนินการสอน และการวัด และประเมินผล เพิ่มขึ้นกว่าก่อน

การฝึกอบรม สำหรับนักเรียนพยาบาลมีการรับรู้สมรรถนะตนเองด้านภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และสมรรถนะด้านการเรียนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อเพิ่มขึ้นกว่าก่อนการฝึกอบรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (อภิญญา อินทรัตน์ และคณะ, 2559)

4. การจัดทำรายงานและนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ

การที่ผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนจัดทำรายงานและนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ จะช่วยให้ผู้เรียนมีการฝึกใช้ภาษาอังกฤษบ่อยมากขึ้น ทั้งในด้านการสะกดคำศัพท์ การใช้หลักไวยากรณ์ การใช้รูปประโยคต่างๆ ให้ถูกต้อง รวมถึงเป็นวิธีการหนึ่งที่มีส่วนช่วยบังคับให้ผู้เรียนต้องค้นคว้า อ่าน แปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย อ่าน ทบทวน และเขียนสรุปเป็นภาษาอังกฤษอีกครั้ง โดยมีตัวอย่างจากงานวิจัยของกัลยา บุรณสิริจรรูฐ (2554 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาวิธีการสอนการนำเสนอด้วยปากเปล่าเป็นภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพ เพื่อนำไปพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษเรื่องการนำเสนอด้วยปากเปล่าของกระบวนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 3 (001203) ของสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยพิจารณาจากความเข้าใจในวิธีการนำเสนอด้วยปากเปล่าของนักศึกษา และการสำรวจทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษเรื่องการนำเสนอด้วยปากเปล่าของกระบวนวิชา 001203 กลุ่มประชากรเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่ลงทะเบียนเรียนกระบวนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 001203 ตอน 7 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 32 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ บทเรียนภาษาอังกฤษเรื่องการนำเสนอด้วยปากเปล่าของกระบวนวิชา 001203 แบบวัดความเข้าใจในวิธีการนำเสนอด้วยปากเปล่าของนักศึกษา และแบบวัดทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษเรื่องการนำเสนอด้วยปากเปล่าของกระบวนวิชา 001203 กลุ่มประชากรทำแบบวัดความเข้าใจในวิธีการนำเสนอด้วยปากเปล่าของนักศึกษาทั้งก่อนและหลังการเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเรื่องการนำเสนอด้วยปากเปล่าของกระบวนวิชา 001203 และทำแบบวัดทัศนคติและสัมภาษณ์หลังเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษดังกล่าว แล้วนำข้อมูลที่ได้นำวิเคราะห์เพื่อหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในวิธีการนำเสนอด้วยปากเปล่าของนักศึกษาเพิ่มขึ้นหลังเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเรื่องการนำเสนอด้วยปากเปล่าของกระบวนวิชา 001203 และนักศึกษามีทัศนคติที่เป็นกลางต่อบทเรียนดังกล่าว นอกจากนี้ นักศึกษาให้ความเห็นว่า ต้องการให้คำศัพท์ เนื้อหา และงานมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

5. การใช้บทเรียน เอกสารประกอบการสอน หนังสือ ตำรา และแบบทดสอบที่เป็นภาษาอังกฤษ

การที่ผู้สอนใช้บทเรียน เอกสารประกอบการสอน หนังสือ ตำราและแบบทดสอบเป็นภาษาอังกฤษ เป็นสิ่งที่ควรจัดทำและเลือกใช้ให้เหมาะสมกับระดับชั้นและเนื้อหาที่

ใช้สอน เนื่องด้วยองค์ความรู้หรือเนื้อหาบางประเภทอาจไม่สามารถวัดหรือประเมินผล การเรียนรู้หรือจัดทำได้ด้วยภาษาอังกฤษทั้งหมด ดังนั้นผู้สอนควรตระหนักถึงประเด็นนี้ เป็นประการสำคัญด้วย ข้อดีของการใช้บทเรียน เอกสารประกอบการสอน หนังสือ ตำรา และแบบทดสอบที่เป็นภาษาอังกฤษ เป็นการบังคับให้ผู้เรียนจำเป็นต้องอ่าน ทำความเข้าใจ คิดวิเคราะห์ สังเคราะห์องค์ความรู้ในเรื่องนั้นๆ ให้เป็นภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องตามรูปแบบ หลักไวยากรณ์ทางภาษา รวมทั้งครอบคลุมเนื้อหาที่ได้ศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ บุญพา คำวิเศษณ์ (2558 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการหาประสิทธิภาพของบทเรียน ภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลัง การใช้บทเรียน และความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นบทเรียน ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเทศกลุ่มอาเซียนสำหรับมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้เรียนสาขาการจัดการการโรงแรมและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์ ศูนย์ ภูเก็ต ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษมัธยมศึกษา จำนวน 38 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โดยเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ บทเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 8 บท แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาอังกฤษ แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นบทเรียนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวัฒนธรรมของประเทศ กลุ่มอาเซียนสำหรับมัธยมศึกษา ผลการวิจัย พบว่า ประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษ มีค่าเท่ากับ 74.00/76.32 ซึ่งมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 77 /77 ผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน ภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังได้รับการสอน โดยใช้บทเรียนภาษาอังกฤษ สูงกว่าก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ความเชื่อมั่นที่ .05 และผู้เรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเทศกลุ่มอาเซียนสำหรับมัธยมศึกษาอยู่ในระดับดี

6. การใช้สื่อหรือเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่ใช้รูปแบบภาษาเป็นภาษาอังกฤษ

การใช้สื่อหรือเทคโนโลยีต่าง ๆ ได้แก่ เฟสบุ๊ก อินเทอร์เน็ต ไลน์ อินสตาแกรม ข้อความ ฯลฯ ซึ่งมีความเป็นปัจจุบันและทันสมัยร่วมในการเรียนการสอน โดยผู้สอนควรเน้นหรือส่งเสริมให้นักเรียนใช้รูปแบบภาษาเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็น ความรับผิดชอบ ความกระตือรือร้น การสืบค้น ค้นคว้าองค์ความรู้ต่างๆ ของผู้เรียน อีกทั้งยังเป็นการทำงานร่วมกันระหว่างผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นเรียน โดยมีตัวอย่างงานวิจัยของ วิลาวัณย์ พรพัชรพงศ์ (2557 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องการเพิ่มพูนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสมัครงานของนักศึกษาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ด้วยกลวิธีการใช้สื่อสังคมออนไลน์แบบเฟซบุ๊ก วัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับสมัครงานของนักศึกษาที่เรียนด้วยกลวิธี Facebook กับเกณฑ์ที่กำหนด กลุ่มตัวอย่างที่

ใช้ คือ นักศึกษาโปรแกรมวิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา ภาษาอังกฤษสำหรับวิศวกร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 49 คน ซึ่งการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบประเมินผลทักษะ ทาง การเขียนภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และ t-test ซึ่งผลการศึกษ พบว่า นักศึกษาที่เรียนด้วยเพชบุ๊คมีคะแนนเฉลี่ยของทักษะทางการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับสมัครงานด้วยกลวิธีเพชบุ๊คสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

บทสรุป

จากรายละเอียดดังกล่าวข้างต้น เป็นแค่เพียงส่วนหนึ่งที่ผู้เขียนนำเสนอ จะเห็นได้ว่า อาจยังมีวิธีการต่าง ๆ อีกมากมายที่จะสามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนเพื่อเพิ่มโอกาส ใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น ทั้งขึ้นอยู่กับบริบทและความเหมาะสมต่าง ๆ ที่ผู้สอนจะเลือกและ นำไปใช้ให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุดต่อการเรียนการสอน ทั้งนี้ผู้เขียนจึงขอ สรุปผลและรายละเอียดที่คาดว่าจะเกิดขึ้นหลังจากที่ได้ปฏิบัติตามวิธีการต่าง ๆ แบ่งเป็น ด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ด้านการพัฒนาผู้เรียน จะมีส่วนช่วยในการบูรณาการทักษะทั้ง 4 ด้าน ของผู้เรียน ทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนจากที่อาจเคยมีการพัฒนาแค่ทักษะบางด้าน โดยผู้เรียนก็จะสามารถเชื่อมโยงความเข้าใจและความสัมพันธ์ในทักษะต่าง ๆ เหล่านั้น ได้อย่างมีประสิทธิภาพรวดเร็วมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังมีส่วนช่วยในการพัฒนาบุคลิกภาพส่วน บุคคล ความมั่นใจในการแสดงความคิดเห็น นำเสนองาน หรืออภิปรายเป็นภาษาอังกฤษ

2. ด้านการทำงาน ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินการปฏิบัติงานเป็นกลุ่ม การนำเสนองาน การอภิปราย การจัดทำรายงาน การรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน ฝึกความกล้าแสดงออกในการแสดงความคิดเห็นที่ เหมือนหรือแตกต่างกัน เข้าใจการทำงานและสังครอบตัวเองมากขึ้นนอกจากนี้ยังช่วย ฝึกการคิดสร้างสรรค์ในการทำงานต่าง ๆ ให้มีรูปแบบที่หลากหลาย

3. ด้านองค์ความรู้ ผู้เรียนได้ฝึกการแปลภาษาอังกฤษให้เป็นภาษาไทย หรือการแปล จากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ ฝึกการใช้รูปแบบประโยค หรือบทสนทนาที่ถูกต้องตาม หลักไวยากรณ์ ฝึกการเชื่อมโยงองค์ความรู้ในเรื่องต่าง ๆ ให้เป็นองค์ความรู้ที่นำไปใช้ได้จริง

4. ด้านคุณธรรม ผู้เรียนได้เกิดความตระหนัก และฝึกความซื่อสัตย์ในการอ้างอิง ข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ให้ถูกต้องตามรูปแบบการอ้างอิงที่เป็นสากล

5. ด้านการสอน ผู้สอนก็มีส่วนได้ฝึกการพัฒนาตนเองให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษ

ได้ดียิ่งขึ้น เนื่องจากต้องมีการจัดเตรียมเอกสารประกอบการสอน สื่อและเทคโนโลยีต่างๆ เพื่อการถ่ายทอดองค์ความรู้ไปสู่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้และสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง

เอกสารอ้างอิง

- กมลวรรณ โดมศรีฟ้า. (2551). การศึกษาการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. สารนิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กรมอาเซียน. กระทรวงการต่างประเทศ. 2552. กฎบัตรอาเซียน. กรุงเทพมหานคร: กรมอาเซียน.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กานดา รังสิปริวัักษ์ และชนิสรา แก้วสวรรค์. (2560). การพัฒนาทักษะบุคลิกภาพไทยด้านภาษาอังกฤษในบริษัท A. วารสารวิทยาลัยพาณิชยศาสตร์บูรพาปริทัศน์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 12(1), 73-82.
- กัลยา บุรณศิริจรรุ่งรัฐ. (2554). รูปแบบการพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษเรื่อง การนำเสนอ ด้วยปากเปล่า ของกระบวนวิชา 001203. วารสารมนุษยศาสตร์สาร คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 12(1), 44-56.
- จ๊อบส์ดีบี. (2559). ภาษาอังกฤษของคนไทย อยู่ตรงไหนในอาเซียน. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ 19 กันยายน 2559. จาก <https://th.jobsdb.com/th-th/article>.
- ธมนต์ธร ทองยัง. (2558). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อ ความเข้าใจ โดยใช้วิธีการสอนด้วยเทคนิคการสร้างแผนผังความคิดและการสอนตามคู่มือ ครูของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี.
- ธีรลักษณ์ ธีรวัจนนาภา. (2557). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้คอมพิวเตอร์ของบุคลากรครูในโรงเรียนการศึกษาขั้นพื้นฐานเอกชน จังหวัดนนทบุรี. สารนิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นันทิยา ดวงภูมิเมศ และ นันธิดา จันทรวงศ์. (2559). แนวทางการพัฒนาศักยภาพการสื่อสาร ด้วยภาษาอังกฤษของคนไทย. วารสารภาษาและวัฒนธรรม, 35(2), 78-96.

- บุญพา คำวิเศษณ์. (2558). การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวัฒนธรรมกลุ่มประเทศ
อาเซียนสำหรับมัธยมศึกษา. **วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์**, 1(1), 31-42.
- ปราณี สิทธิจร. (2553). **วิธีการสอนภาษาอังกฤษ**. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
สมุทรสาคร.
- เยาวลักษณ์ ยิ้มอ่อน. (2557). การใช้ภาษาอังกฤษประกอบอาชีพของบัณฑิตไทยในเขต
กรุงเทพมหานคร. **วารสารปัญญาวิวัฒน์**, 5(2).
- วิลาวัณย์ พรพิชรรพศ์. (2557). การเพิ่มพูนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสมัครงาน
ของนักศึกษาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ด้วยกลวิธีการใช้สื่อสังคมออนไลน์แบบเฟซบุ๊ก.
วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 10, 188-195.
- ศศิธร ขันดิธรากร. (2551). การจัดการชั้นเรียนของครูมืออาชีพ. **วารสารครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย**, 1(2), 1-19.
- สรพร ศิริพันธ์. (2557). การเตรียมความพร้อมด้านเจตคติและการสร้างเสริมความเข้าใจของ
ครูสอนภาษาอังกฤษคนไทยในภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลเพื่ออาเซียน.
วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น, 8(1), 46-60.
- อาทิตยา เวียงนิล และปัญชลี วาสนสมสิทธิ์. (2555). การศึกษาการทำการกิจกรรมการเรียนรู้
ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในหลักสูตรภาษาอังกฤษ.
วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์, 4(1), 72-83.
- อภิญา อินทรรัตน์, องค์กร ประจันทรเขตต์, อรวรรณ จุลวงษ์, บุศยรินทร์ อารยะธนิตกุล,
สายสมร เฉลยกิตติ, & นัยนา วงษ์สายตา. (2559). **การพัฒนาโปรแกรมการฝึก
อบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะด้านการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็น
สื่อของอาจารย์พยาบาล และนักเรียนพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลกองทัพบก**
วารสารพยาบาลทหารบก, 17(2), 184-193.